

Arrest

nr. 119 127 van 19 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 12 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2013 houdende de weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag .

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. BAKI verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

"A. "Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees en bent u zowel Kosovaars als Servisch staatsburger. Op 9 januari 2013 vroeg u voor het eerst asiel aan in België. U verklaarde in het kader van deze asielaanvraag dat u tot 2004 in Bujanovc (Servië) woonde, maar dat u na een inval van de Servische gendarmerie naar Kosovo verhuisde: U verklaarde niet naar Kosovo te kunnen terugkeren omdat u er onvoldoende bestaansmiddelen heeft. Wel had u noch met de Kosovaarse autoriteiten noch met Kosovaarse medeburgers problemen. U kon evenmin naar Servië terugkeren omdat u na de inval van 2004 schrik heeft van de Servische veiligheidsdiensten. In 2010 vernam u bovendien via uw in Servië verblijvende familie dat u een oproepingsbrief van het leger ontvangen had. Ook in mei 2012 vielen de Servische veiligheidsdiensten bij uw familie binnen. Het Commissariaat-generaal nam op 22 januari 2013 een weigeringsbeslissing omdat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat een terugkeer naar

Kosovo omwille van redenen die verband houden met de Conventie van Genève of met de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming voor u onmogelijk is. Op 2 oktober 2013 vroeg u een tweede maal asiel aan. In het kader hiervan verklaarde u dat, in tegenstelling tot uw beweringen in het kader van uw eerste asielaanvraag waar u expliciet verklaarde enkel de Kosovaarse nationaliteit te hebben, u wel degelijk tevens over de Servische nationaliteit beschikt. U legde ter staving hiervan uw Servische identiteitskaart neer. Voorts herhaalde u dat u niet naar Servië kan terugkeren uit schrik er uw legerdienst te moeten uitvoeren. U herhaalde verder dat er op 4 mei 2012 een inval van de Servische veiligheidsdiensten in uw ouders' woning in Servië plaatsvond en dat u toen ook aanwezig was. U werd mishandeld. U voegde hieraan nog toe dat uw familie uit Servië, i.e. uw ouders (O.V. xxx) en uw broer K.(O.V. xxx), intussen Servië verlaten hebben en dat ze in België asiel aanvroegen. U heeft bijgevolg in Servië niemand meer.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een weigeringsbeslissing omdat u, als Kosovaars staatsburger die sinds 2004 in Kosovo verbleef, niet aannemelijk gemaakt had dat uw motieven om Kosovo te verlaten verband hielden met de Conventie van Genève of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. U legde in het kader van uw tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen voor die de appreciatie van het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag alsnog kunnen wijzigen, integendeel. Bij uw tweede asielaanvraag kan er immers gewezen worden op verschillende tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen die uw (algemene) geloofwaardigheid danig aantasten. Waar u bij uw eerste asielaanvraag uitdrukkelijk verklaarde niet over de Servische nationaliteit - en bijgevolg niet over een Servische identiteitskaart - te beschikken (CGVS 1e AA, p. 2), legt u bij uw tweede asielaanvraag plotsklaps uw Servische identiteitskaart neer. Uw uitleg hiervoor, met name dat u bij uw eerste asielaanvraag vreesde naar Servië te worden teruggestuurd indien u uw Servische identiteitskaart neerlegde, kan niet als afdoende worden beschouwd, aangezien er van een asielzoeker redelijkerwijs verwacht kan worden dat hij aan de Belgische, asielinstanties die zijn verzoek tot asiel behandelen vanaf het begin, i.e. vanaf zijn eerste asielaanvraag op zijn minst waarachtige verklaringen over zijn identiteit en nationaliteit aflegt en dat hij in het kader hiervan al deze documenten neerlegt die zijn identiteit en nationaliteit enigszins staven.

Daarnaast beweerde u bij uw tweede asielaanvraag dat u op 4 mei 2012 bij uw ouders thuis in Servië aanwezig was toen de Servische overheid binnenviel en dat u hierbij zelf ook mishandeld werd (verklaring DVZ 2e AA, vraag 15). Bij uw eerste asielaanvraag had u nochtans expliciet verklaard, op 4 mei 2012 niet aanwezig geweest te zijn (CGVS 1e AA, p. 3). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid aanzienlijk.

Hoe dan ook blijkt uit niets dat u zich niet opnieuw in Kosovo zou kunnen vestigen om de problemen die u in Servië gehad zou hebben te ontwijken. Zoals reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag werd opgemerkt, had u immers noch met de Kosovaarse autoriteiten, noch met Kosovaarse medeburgers enig probleem.

Dat u in Servië niemand meer heeft omdat uw familie recent naar België is overgekomen, zoals u tot slot nog toevoegde (verklaring DVZ 2e AA, vragen 15 en 20), is een motief van louter persoonlijke aard dat noch met de criteria van de Vluchtelingenconventie noch met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming verband houdt. Bovendien kan men dit verband nog gewezen worden op het feit dat u sinds 2004 zonder uw ouders in Kosovo verbleef. U had er toen enkel uw grootvader F, die er nu nog steeds verblijft (CGVS 1e AA, p. 2; verklaring DVZ 2e AA, vraag 15).

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

Aan uw identiteit en nationaliteit, gestaafd door uw Servische identiteitskaart, wordt in het kader van deze beslissing geenszins getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet...

2. Onderzoek van het beroep

2.1. verzoeker voert een enig middel aan:

"Enig Middel: Schending van artikel 1-3 van de wet van 29 juli 1991 op de formele motivering, beoordelingsfout, schending van de artikelen 51/8 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van artikel 3 van het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), schending van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel:

Aangezien de wet van 29/07/1991 bepaalt dat bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk gemotiveerd moeten worden. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. De motivering van de bestreden beslissing is in werkelijkheid niets anders dan slechts een stijl- en standaardformule die op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een afdoende motivering van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing steunt derhalve niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

Dat verzoeker het volgende heeft verklaard aangaande de nieuwe elementen waarom hij een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend:

"Ik woon met mijn familie in het 't klein Kasteeltje (vader, moeder en broer). Mijn familie werd verplicht om Servië te verlaten. Ikzelf kan niet terug naar Servië. Mijn familie werd slecht behandeld in Servië. Ik heb een oproep gekregen om de militaire dienst te doen in 2011 en dat wil ik niet. Als ik terugkeer naar Servië moet ik mijn militaire dienst doen en dat wil ik niet. Sinds 2004 ga ik regelmatig naar Kosovo bij mijn grootvader. Ik keerde regelmatig anoniem terug naar Servië. Toen ze ons huis binnenvielen op 04.05.2012 was ik bij mijn ouders. Ze vielen ons huis binnen omdat ze op zoek waren naar mijn oom S. en mijn grootvader F. S. zit in Duitsland en F. in Kosovo. Ik werd ook geslagen door de gendarmerie op 04.05.2012. Naast mijn weigering om naar het leger te gaan ben ik ook daarom gevlucht. Naar Servië kan ik niet terug omwille van de legerdienst en naar Kosovo wil ik niet terug. In Kosovo ken ik enkel mijn grootvader. Mijn oproepingsbrief voor het leger heb ik in Servië achtergelaten. Het ligt in mijn ouderlijke huis maar dat huis staat nu leeg. Bij mijn eerste asielaanvraag heb ik gezegd dat ik van Kosovaarse nationaliteit was omdat ik schrik had dat men mij naar Servië zouden repatriëren. Nu heb ik een Servische IK om te bewijzen dat ik van Servië ben. Bij mijn eerste Asielaanvraag had ik een Kosovaarse identiteitskaart. Die kon ik krijgen omdat ik er geboren ben. Ik ben als eerste het land ontvlucht en mijn familie is daarna naar België gekomen. Ik ben naar België gekomen omdat ik mij hier het veiligste voel. " Verzoeker legde zijn Servische identiteitskaart voor geldig van 22.05.2010 tot 22.05.2015. Hij had deze niet eerder overgemaakt omwille van vrees om te worden uitgewezen naar Servië. De elementen die aan de basis liggen van zijn asielaanvraag zijn nieuwe elementen die verzoeker tijdens de behandelingen van zijn eerste asielaanvraag niet naar voren kon brengen; Dat verzoeker wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht. Artikel 51/8 Vreemdelingenwet 15/12/1980 bepaalt: (...). Artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet 15/12/1980 bepaalt: (...). De nieuwe elementen van verzoeker werden onvoldoende onderzocht door verwerende partij. Immers ze maken de kans aanzienlijk groter dat verzoeker erkend wordt als asielzoeker of voor de subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Dat het asielverhaal van verzoeker geloofwaardig is door de verklaringen van verzoeker en ook wordt ondersteund door bewijsstukken. Dat verzoeker, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij beweert, wel degelijk in de zin van artikel 51/8 VW, nieuwe elementen naar voren heeft gebracht dat er wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. En dat deze nieuwe elementen wel degelijk de kans aanzienlijk groter maken om erkend te worden als asielzoeker of subsidiaire bescherming te genieten. Bijgevolg kon verwerende partij zich niet beroepen op artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet om de asielaanvraag niet in overweging te nemen. De asielaanvraag diende dan ook door verwerende partij in overweging te worden genomen. De verklaringen van verzoeker zijn niet van aard om ernstig te twifelen aan de oprechtheid van zijn verklaringen en aan de gegrondheid van zijn vrees. Het gegeven dat hij slechts bij zijn tweede asielaanvraag zijn Servische nationaliteit heeft meegedeeld, ligt in het gegeven dat hij schrik had om te worden terug gestuurd naar Servië, hetgeen niet onbegrijpelijk is. Dat verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht of hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in Servië. Dat verzoeker

zich heeft vergist van de dag dat hij aanwezig was bij de inval van de Servische autoriteiten in het huis van zijn ouders is niet van aard om de geloofwaardigheid van verzoeker aan te tasten. De vaststellingen die de commissaris-generaal heeft gemaakt zijn gebaseerd op een incorrecte feitenvinding. De commissaris-generaal heeft op kennelijk onredelijke wijze en met miskenning van de hem bij artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid tot zijn besluit gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft het zorgvuldigheidbeginsel geschonden door o.a. geen acht te slaan op de Servische identiteitskaart van verzoeker en zijn nieuwe verklaringen. Zij heeft het dossier van verzoeker niet ernstig genomen en heeft deze alleszins niet goed voorbereid, noch rekening gehouden met de ingediende stukken.

Dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167). Het is de plicht van verwerende partij om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 77), en er minstens op te antwoorden. Dat de motivering van de bestreden beslissing hieraan helemaal niet tegemoet komt. Hierbij moet ook worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op onmenselijke behandeling na te gaan, de te voorzien gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129; EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Doordat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de concrete elementen van verzoekers situatie schendt zij het artikel 3 EVRM. Er is geen enkel deugdelijk onderzoek gebeurd door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing schendt artikel 3 EVRM. De beslissing van de verwerende partij werd genomen op een kennelijk onredelijke manier. De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht. Uit het voorgaande blijkt dat de middelen gegrond zijn en dat een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°,

4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.

De in het eerste lid bedoelde beslissing moet worden getroffen binnen een termijn van acht werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na verzending van het asielverzoek door de minister of diens gemachtigde.

Indien de vreemdeling zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8, § 1, en 74/9, § § 2 en 3, of het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68, moet de in het eerste lid bedoelde beslissing worden getroffen binnen twee werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, nadat de minister of diens gemachtigde het asielverzoek heeft overgezonden.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd; slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

Vooraleer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen een meervoudige asielaanvraag kan onderwerpen aan een inhoudelijk onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient hij derhalve na te gaan of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt. *In casu* oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat dergelijke elementen niet aanwezig zijn, zodat hij verzoekers tweede asielaanvraag weigerde in overweging te nemen. Derhalve kan verzoeker niet dienstig de schending opwerpen van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, aangezien de toetsing van een meervoudige asielaanvraag aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet behoort tot een volgende fase in het onderzoek van de asielaanvraag, die *in casu* niet aan de orde is.

Verzoeker maakt met zijn betoog aangaande de Servische identiteitskaart niet aannemelijk dat de commissaris-generaal op kennelijk onredelijke wijze vaststelde: *“Bij uw tweede asielaanvraag kan er immers gewezen worden op verschillende tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen die uw (algemene) geloofwaardigheid danig aantasten. Waar u bij uw eerste asielaanvraag uitdrukkelijk verklaarde niet over de Servische nationaliteit - en bijgevolg niet over een Servische identiteitskaart - te beschikken (CGVS 1e AA, p. 2), legt u bij uw tweede asielaanvraag plotsklaps uw Servische identiteitskaart neer. Uw uitleg hiervoor, met name dat u bij uw eerste asielaanvraag vreesde naar Servië te worden teruggestuurd indien u uw Servische identiteitskaart neerlegde, kan niet als afdoende worden beschouwd, aangezien er van een asielzoeker redelijkerwijs verwacht kan worden dat hij aan de Belgische, asielinstanties die zijn verzoek tot asiel behandelen vanaf het begin, i.e, vanaf zijn eerste asielaanvraag op zijn minst waarachtige verklaringen over zijn identiteit en nationaliteit aflegt en dat hij in het kader hiervan al deze documenten neerlegt die zijn identiteit en nationaliteit enigszins staven.”*

Bovendien besluit de commissaris-generaal in de bestreden beslissing: *“Aan uw identiteit en nationaliteit, gestaafd door uw Servische identiteitskaart, wordt in het kader van deze beslissing geenszins getwijfeld.”*

Verzoeker betoogt voorts: *“Dat verzoeker zich heeft vergist van de dag dat hij aanwezig was bij de inval van de Servische autoriteiten in het huis van zijn ouders is niet van aard om de geloofwaardigheid van verzoeker aan te tasten.”*

Met dit betoog toont verzoeker niet aan dat de commissaris-generaal op onredelijk wijze besluit: *“Daarnaast beweerde u bij uw tweede asielaanvraag dat u op 4 mei 2012 bij uw ouders thuis in Servië aanwezig was toen de Servische overheid binnenviel en dat u hierbij zelf ook mishandeld werd (verklaring DVZ 2e AA, vraag 15). Bij uw eerste asielaanvraag had u nochtans expliciet verklaard, op 4 mei 2012 niet aanwezig geweest te zijn (CGVS 1e AA, p. 3). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid aanzienlijk.”*

Tot slot wordt vastgesteld dat verzoeker volgend motief ongemoeid laat: *“Hoe dan ook blijkt uit niets dat u zich niet opnieuw in Kosovo zou kunnen vestigen om de problemen die u in Servië gehad zou hebben te ontwijken. Zoals reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag werd opgemerkt, had u immers noch met de Kosovaarse autoriteiten, noch met Kosovaarse medeburgers enig probleem.”*

De Raad doet gelden dat het louter verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dienen *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hiertoe in gebreke. Voorts dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij er aan voorbijgaat dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt gesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan haar asielrelaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten, een weigeringsgrond die zij niet betwist.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend.

Tot slot wijst de Raad erop dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Kosovo, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Met de stelling dat zij de algemene veiligheidssituatie wenst te benadrukken, toont verzoekende partij niet aan dat er in haar land van herkomst een gewapend conflict is.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC